

KLUBBSTÄNK

2020 Årgång 67

Medlemsblad & klubbinformation för Hagaby Golf

Martin Regborn lyckades bärga två silver och ett brons under SM-helgerna.

Innehåll

Styrelsen har ordet	4
Om detta Klubbstänk	6
Succé på nya kartan	7
Dag-KM 6 juni	9
En säsong utan karantän	10
SM i medel- och långdistans	13
Venaskogsäventyret	15
Eklöfs 3-dagars	16
60 plus	19
Rapport från ungdomssektionen	20
Närkes terräng-DM 2020	22
Har du badat?	24
Ett startkort berättar	27

Styrelsen har ordet

Vi är inne i vintersäsongen och kan se tillbaka på ett väldigt ovanligt orienteringsår.

Mitt i uppladdningen inför tävlingssäsongen slog coronapandemin till. Först såg det inte så illa ut men ju mer våren gjorde sitt intåg, desto mer tvingades vi inse att orienteringsåret 2020 skulle komma att se annorlunda ut.

Vårens tävlingar ställdes in, inklusive Swedish League och andra elittävlingar som 10-mila. SM-tävlingarna låg dock kvar. Ganska snart kom beskedet att O-ringen i Uppsala ställts in och flyttas till 2021. Alla hoppades då att hösten skulle bli mer normal men vi vet nu att det inte blev så. Folkhälsomyndighetens riktlinjer för folksamlingar och avstånd till varandra inkluderade även vår sport, trots att många tyckte att vi skulle kunna fått lättnader.

Men det finns också en hel del ljusglimtar att se tillbaka på. Istället för tisdagskvällar med OK Milans poängtävling, kunde man nu själv skriva ut kartan och springa när man ville. Utbudet av den typen av arrangemang ökade och gjorde att många sprang mer i skogen än vanligt. Olle och Anton ordnade ett Coronaanpassat Dag-KM i utmanande Kilsbergsterräng. Per Carlborg hade tagit fram en karta i Åkerbyskogen och han och Amelie Wallenhammar bjöd in till träningskväll i skönt försommarväder.

En annan höjdpunkt under året var förstås de TV-sända SM-tävlingarna där Martin Regborn visade att han har en stabil position i svenska landslaget. I medel, lång och sprint blev facit två silver och ett brons. I sprinten var Martin bara en sekund efter ettan Gustav Bergman.

Planeringen för 10-mila våren 2022, med Hagaby och Almby som arrangörer, fortsätter. Under 2021 behöver vi bemanna de olika funktionerna och vi går in i en mer detaljerad fas.

I höst har styrelsen lämnat synpunkter till kommunen på ett förslag till detaljplan vid Lillåskogen. Detaljplanen skulle innebära att vi inte längre enkelt får tillgång till den skogen, vilket främst skulle drabba ungdomsverksamheten. Vi hoppas kommunen lyssnar och kommer med konstruktiva förslag.

Under nästa år behöver vi hitta fler krafter som vill ta hand om våra ungdomar. Det här är en av klubbens viktigaste verksamheter eftersom det tryggar återväxten och gör att vi har en livaktig och stark förening även i framtiden.

Nu ser vi fram emot ett 2021 med mycket tävlande och bra orienteringsaktiviteter.

Häsningar

Styrelsen Hagaby Golf Örebro

Om detta Klubbstänk

Sedan några år ger vi bara ut ett nummer av Klubbstänk årligen som summerar några av klubbens händelser under gångna året.

Artiklarna är skrivna av olika medlemmar eller hämtade från Hagabys hemsida, Instagram eller Facebook. Många bilder har också tagits från dessa medier och vi förutsätter att de kan publiceras även i Klubbstänk.

Vill du jobba med klubbtidningen framöver, kontakta styrelsen.

/Redaktör Hans-Olof Carlsén

Succé på nya kartan

Text: Love Sintring

En torsdag i maj var det premiär för nya Åkerbybladet. I sann Corona-anda samlades en bit under 50 klubbkamrater för att träna på detta nykarterade område, vilket ligger i västra förlängningen av Karlslundskogen på familjen Wallenhammars ägor. Redan kvällen innan förstod vi som hade ett öga på Facebook att det var någonting speciellt på gång. Inte sedan Martin och Viktors magnifika inledning på 10-Mila i Göteborg 2018 hade det skrivits med sådan frenesi i Hagabygruppen. De träningssugna klubbmedlemmarna skändes t.o.m. bort med ett gediget PM (när läste vi ett sådant senast?!). Lite lustigt kan tyckas att en deltagare t.o.m. tackade för ett bra arrangemang vid torsdagslunchen, 5 timmar innan samling, men det var förståeligt. Arrangörerna Per Carlborg och Amelie Wallenhammar hade lyckats väcka känslor till liv hos oss som vi hade glömt bort vi kunde känna i dessa tider.

Inget ont om 60-plusarnas promenadbilder men detta var något annat!

-Jag har trivts väldigt bra här i Åkerby, det är en lantidyll i Kilsbergens skugga endast ett intervallryck från köpmannastadens utbud och i och med att kartan nu är färdigställd finns det ingen annanstans jag hellre skulle vilja bo på, berättar Per med solen i ögon. Jag har gjort många löprundor i denna skog efter att Jakob tog med mig första gången för ca 10 år sedan. När jag sedan flyttade hit slog tanken mig att det vore en bra skog att kartera för klubben och med dagens Laser-scanning är det relativt enkelt att kartera ett sådant här område. I höstas började vi i tekniska kommittén kolla på det mer seriöst och sedan har det gått fort. I påskas var min svåger här och intensivritade i ca en vecka och det räckte. Det finns planer att utöka kartan också men vi får se om och i så fall när det blir med det, nu är det bara superkul att "bladet" är invigt!

För de yngsta hade arrangörsparet t.o.m. strängt ett miniknat:

-En ko, ettan är en ko! Muuuu!! Hördes det ropas strax efter att startskottet avfyrats. Då ingen av löparna sträcker sig mer än 1 meter över marknivå försvann de snabbt bakom buskaget på väg till 2:an. Då miniknat ej rapporterar några resultat avslutades även bevakningen av racet efter detta. Alla deltagare belönades med korv efteråt. Även det äldre gardet var på plats. Arne Nordström sken ikapp med solen men inte bara p.g.a den trevliga turen i skogen:

-Vi var här en halvtimme innan samlingstiden, men det var bara bra. Nu har jag rekognoserat omgivningarna, både raststugan och anslutande vandringsstig gör detta till ett givet inslag i 60+-vandringarna när vi tar upp dem igen. Jag hann t.o.m. ringa Björn P. som skulle läsa på om torpets historia så att vi kan ha något att lyssna på när vi äter våra korvmackor. Överraskande fint, tung undervegetation och lite svårorienterat kunde de flesta av löparna enas om efter målgång. Undertecknad hade lite problem att hålla riktningen men lyckades rädda upp de flesta sträckorna innan några större bommar blev en realitet i den detaljfattiga terrängen. Däremot var det ett grönområde som orsakade lite större besvär, efter en omtagning från gärdeskanten, rivsår på bägge armarna och några väl valda ord fann jag även 16:e kontrollen.

Dag-KM 6 juni

Text: Hans-Olof Carlsén

Anton Blomgren och Olle Olofsson ordnade förtjänstfullt ett coronaanpassat dag-KM vid Lisselängen. Arrangemanget lockade ett 80-tal tävlingssugna Hagabylopåre utspridda över fyra halvtimmar. Den något tungsprungna terrängen gav de flesta en bra utmaning.

Klubbmästare:

D21	Josefine Wallenhammar	D50	Carina Regborn
H21	Martin Regborn	D55	Kerstin Larsson
D10	Ellen Ekdahl	D60	Eva Oskarsson
H10	Bo Wida	H60	Anders Larsson
H12	Edwin Säker	D65	Ann-Charlotte Wallenhammar
H35	Johan Persson	H65	Hans-Olof Carlsén
H45	Mikael Andersson	H70	Göran Hedberg
H50	Christer Alm	H75	Arne Nordström

En säsong utan karantän

Text: Martin Regborn

2020 blev året då ordet karantän användes mer än någonsin. För egen del har jag inte suttit så lite i karantän på många år...

Vinterträningen hade flutit på riktigt bra utan några sjukdomar eller skador. Tider på testrundor och intervaller tydde på att jag till i år var bättre än någonsin. Efter flera månader med monoton grundträning var suget på att tävla stort, som alltid när våren börjar närma sig. Allt var upplagt mot en formtopp på VM i Danmark i början av juli - det som skulle bli det första världsmästerskapet med enbart sprintdistanser. Världscupen skulle genomföras med en runda i maj i Schweiziska Neuchâtel, skogs-EM i Estland framåt augusti och med avslutningen i de italienska alperna i oktober.

Den sista landslagsaktiviteten och utlandsresan blev ett träningsläger med sprintfokus i södra Frankrike i februari. Vi skulle flyga till Nice men piloten gjorde en grov bom och landade i Milano istället. Där möttes vi av personal i skyddsdräkt och värmekamera som tog tempen på alla som klev av planet innan vi fick ta oss vidare. En föraning inför det som komma skall? En månad senare spred sig viruset snabbt och på bara några veckor ställdes alla vårens nationella och internationella arrangemang in eller flyttades framåt i tiden, och man anade att det förmodligen inte skulle bli någon höstsäsong att tala om heller. Det fanns initialt förhoppningar om att kunna köra VM i oktober, men en av huvudsponsorerna kunde inte garantera ekonomiskt stöd under krisen och det stod klart att det skulle bli ett år utan ett VM.

För mig som elitidrottare vars liv i princip kretsar kring VM och som bygger upp en träningsplan över ett helt år kring detta var det här en ny upplevelse. En vanlig vår har jag tävlingar i princip varje helg, träningsläger då det inte är några tävlingar och resor kors och tvärs över Europa. Plötsligt var kalendern helt tom och jag hade inte längre något mål att träna för. Som tur var erbjöds det lokala träningar och samarbete över klubbgränserna som aldrig förr. Men hur bra veckans

banan än är så stimulerar det inte tävlingsnerverna som ett mästerskap gör.

När väl tävlingsstoppet upphörde framåt sommaren var friidrotten snabbt igång. Det är av förklarliga skäl mindre arbete att ställa upp 50 personer på en löparbana än att dra igång ett orienteringsarrangemang med allt det innebär. SM skulle genomföras under coronasäkrade former så jag blev friidrottare ett par månader. Äntligen något att se fram emot igen! Jag hade redan under vintern tränat mer banlöpning och hårt underlag generellt för att vara förberedd inför sprint-VM så steget var inte så stort. SM-satsningen resulterade i 8:e plats på 10 000 m med tiden 30:07 i ett rent taktiklopp och en 11:e plats på 5000 m med ett nytt personligt rekord på 14:27 och totalförstörda vader ;)

Och så blev det ju en orienteringssäsong till slut också. Liten men naggande god som man brukar säga. Det började med elittävlingar i Västervik i slutet av augusti. Efter 10 månader utan en orienteringstävling kom jag knappt ihåg hur man stämplar med en sportident-pinne, men uppenbarligen satt takterna i för det blev en seger på lördagens medeldistans och en andraplats på söndagens långdistans, endast slagen av norrmannen Eskil Kinneberg.

Därmed var det med en positiv känsla jag såg fram emot SM-tävlingarna i Göteborg och med alla internationella mästerskap inställda skulle det bli årets viktigaste tävlingar för mig. Vanligtvis brukar SM få stryka lite på foten då det ofta ligger dåligt till i förhållande till världscupavslutningen så det var kul att få en chans att fokusera nationellt för en gångs skull. Detsamma gällde för mina landslagskollegor så konkurrensen på detta SM skulle bli hårdare än på många år också.

Efter att äntligen (?) ha fått sitta i karantän igen (utomhus för att minimera smittspridningen, det finns något ironiskt i att karantänen är det moment under en orienteringstävling där smittorisken är som störst) fick jag så ge mig ut i skogen och springa en viktig tävling! Jag gjorde ett bra lopp på medeldistansen och var väl rätt nöjd med mitt lopp innan Gustav Bergman kom i mål och tog hem guldmedaljen med två och en halv minut (!). Ändå ett SM-löv i silver, men jag hade ännu högre ambitioner än så på långdistansen utanför Kungälv. Terrängen påminde väldigt mycket om Kilsbergen och passade mig bra men tyvärr blev det lite för många tekniska misstag och jag fick något besviken nöja mig med ett brons. Närmare ett SM-guld än en sekund kom jag sedan inte under säsongen. Så lite skiljde det nämligen upp till Gustav på SM-sprinten i Örebro. Snöpligt! Tre medaljer på tre lopp är jag ändå nöjd med när jag så här i efterhand summerar året.

Foto: Lars Rönnols

Fortsätt hålla avstånd så ses vi förhoppningsvis ute på tävlingar under mindre restriktioner 2021!

.

SM i medel- och långdistans

Text: Josefine Wallenhammar

Efter en vårsäsong med idel inställda tävlingar till följd av coronapandemin kom det under sommaren som en glad överraskning att SM-tävlingar i medel- och långdistans skulle arrangeras i Göteborg i slutet av september. Det kändes dock ovisst om tävlingarna skulle gå att genomföra med tanke på den ständigt skiftande smittspridningsnivån i samhället.

Situationen höll sig emellertid förhållandevis stabil och när det bara var någon vecka kvar tändes hoppet om att tävlingarna skulle bli av, vilket även blev fallet.

Det bar således av till de tuffa skogarna kring Göteborg. Efter några dagars träningsläger under sommaren hade jag fått erfara att terrängen i Göteborg kan vara utmanande i ordets alla bemärkelser. Kraftig kupering, mossar med påtagligt svårpasserad undervegetation, detaljrika sluttningar med dålig sikt och grönområden med snåriga enbuskar är några av de hinder en orienterare kan stöta på i Göteborgstrakterna. Eftersom tävlingssuget var stort till följd av den uteblivna vårsäsongen var dock nämnda terrängbetänkligheter inget som hindrade mig från att se framemot en tävlingshelg med nummerlapp på bröstet.

Kvalet bjöd på en förkortad långdistans som innehöll i princip alla ovan nämnda terrängmoment. Det blev ett slitsamt lopp där utmaningarna var såväl fysiska som tekniska. Väl i mål visade det sig att jag hade lyckats kvala in till A-finalerna, vilket var över förväntan med tanke på att känslan inte hade varit den bästa under loppet.

Väl i medelfinalen väntade en tekniskt intensiv bana som inleddes med några hundra meters löpning fram till kartan för att TV-

sändningen skulle optimeras. Tekniska medeldistanser inte är min starkaste gren men jag genomförde ett stabilt lopp fram till slutet av banan. Efter en rejäl bom på en av banans sista kontroller rann dock många dyrbara minuter iväg och jag sprang frustrerad och besviken in i mål. Kort efter målgång kom tanken på att ta revansch på söndagens tävling. Långdistansen skulle bjuda på en fysiskt utmanande terräng med rejäl kupering och bitvis riklig undervegetation, men med en inte fullt så tekniskt intensiv karaktär som på medeldistansen. Ganska likt Kilsbergen med andra ord och därmed något av en favoritterräng för mig.

Det blev dock aldrig någon chans till revansch. Jag hade under lördagens medelfinal fått ont i en fot och smärtan tilltog efter loppet, vilket gjorde att jag fick kasta in handduken gällande långdistansen. Jag fick istället följa tävlingen från TV-soffan och kunde med glädje se hur Martin och Filip levererade fina prestationer i den utmanande terrängen.

Det blev ett ovanligt SM på många sätt med TV-sändningar och komplicerade logistiklösningar för att minska risken för smittspridning. Ett SM utan umgänge på arenan, prisutdelningar, marka, fältmåltider och publik. Men det bjöds på utmanande banor och tuffa startfält, vilket ändå är det som ytterst karaktäriserar ett svenskt mästerskap i orientering..

Venaskogsäventyret

Text: Ellen Andersson och Vilgot Wennblom

Under fyra varma dagar i juni gick Venaskogsäventyret av stapeln. Vi hade förmånen att ta emot ca. 10 barn i åldrarna 8-10 år, både tjejer och killar.

Orienteringskolan var en rolig upplevelse för både oss och barnen. De fyra dagarna bestod av lekar, tävlingar, teoripass och så klart massor av orientering. Vi hade vanlig orientering i olika skogar men även labyrintorientering som ni ser på bilderna. Den sista dagen hade vi en avslutande orienteringsbana i den svåra

Venaskogen. När man väl kom i mål fick barnen korv och bröd.

Avslutningsvis tackade vi för oss och barnen fick med sig en godispåse hem. Något som var mycket uppskattat var maten som serverades, allt ifrån pastasallad, till pizza och korv. "Så här god mat får vi aldrig hemma", uttrycktes av någon. Vi som ledare var också uppskattade. Vi fick höra att "vi var världens bästa orienteringslärare". Vi tror att barnen fattade tycke för orientering. Nästan alla som deltog har varit med på hösten orienteringsträningar, vilket är ett mycket gott betyg för orienteringsskolan.

Eklöfs 3-dagars

Text: Lovisa Eklöf

Sommar och det brukar innebära flera roliga flerdagarstävlingar. Men inte i år. Alla tävlingar blev inställda och vi som hade planerat att åka på både O-ringen och Hallands 3 – dagars fick tänka om. Deppigt tänkte vi såklart men då måste vi ju göra något annat istället. Sagt och gjort! Efter lite brainstorming hemma i soffan kunde jag och maken tillslut enas om en tredagarstävling för bara oss. Den skulle äga rum vid vår stuga i Bohuslän (där vi tänkte spendera större delen av sommaren) i mitten av juni och

bestå av en långdistans, en medeldistans och ett löplopp. Ett handikappsystem utarbetades där hänsyn togs till kön, ålder, tid sedan senast genomgångna förlossning (4 månader) samt Oskars åldersrelaterade skador (det går utför efter 30...) i form av hälsporre och "hopparknä". Efter detta rekryterades banläggare, domare och barnvakt och sen kunde tävlingen dra igång.

Dag 1 och långdistans stod på schemat. Banläggaren hade lagt en klurig bana på en karta i Grebbestad. För er som aldrig har sprungit orientering i Bohuslän så kan terrängen beskrivas som ofta starkt kuperad, en hel del "berg i dagen", vresig enskog i skrevor och sänkor mellan hållpartier och stundtals vanlig granskog. En opasserbar brant är VERKLIGEN opasserbar! Jag började bra men efter ca halva banan gör jag ett dumt misstag som kom att kosta för mycket tid. Jag glömmer bort den där detaljen att opasserbar brant verkligen är opasserbar och hamnar i någon form av bergsklättring. Jag inser efter någon minut av höjdskräck och hjärklappning att jag måste klättra ner och istället runda hela brantpartiet och tappar allt för mycket tid. Oskar som på senare år gått och blivit långdistansälskare gjorde ett stabilt lopp och tog hem segern.

Dag 2 bjöd på strålande sol och riktigt varmt väder. Jag gjorde mitt bästa för att psyka min motståndare innan start men det gick sådär. Det var masstart men med gafflad medeldistansbana på karta vid Tanumstrand. Från starten drog vi iväg mot samma första kontroll. Därefter hade jag två slingor och Oskar hade tre. Jag orienterade stabilt men märkte när jag såg Oskar att farten inte riktigt räckte till. Efter slingorna kvarstod tre gemensamma kontroller innan mål och strax efter att jag lämnat bokkontrollen efter att ha sprungit mina två slingor hör jag Oskar komma bakom mig. Jag får tyvärr se mig omsprungen på slutet och kommer i mål strax efter Oskar. Skit också, förlust igen! Som plåster på sårn blir jag bjuden på glass, då känns det lite bättre.

Efter tunga förluster på både etapp 1 och 2 tänkte jag att jag på något sätt behövde öka mina chanser till vinst i löploppet och därmed totalen dagen därpå. Oskar som var helnöjd och snudd på kaxig över sin ledning gick och pratade om att köra ett andra pass under eftermiddagen. Jag såg min chans och agerade snabbt. Jag visste nämligen sen tidigare att min kära make tenderar att få oerhört mycket träningsvärk om vi kör styrketräning tillsammans och jag bestämmer övningarna. Därför föreslog jag precis detta, ett gemensamt andra pass i form av styrka hemma i trädgården under eftermiddagen. Sagt och gjort. Efter upphopp, djupa benböj, utfallssteg, saxhopp och diverse bålövningar var vi båda möra men vissa mer än andra... Bara att invänta morgondagen och se om önskat resultat blev uppnått.

Dag 3 blev det tidig uppstigning för mig och vår morgonpigga minsting. Benen kändes stela och visst hade jag träningsvärk sen

gårdagen men det kändes ändå okej. Efter någon timme hörs ett missnöjt ljud från sovrummet.

- Ååh näe! Lovisa varför blir det alltid såhär? Mina lår är otroligt ömma!

Lite nöjd konstaterar jag att planen verkar ha funkat. Förhoppningsvis har jag förbättrat mina odds i dagens löplopp. Jag skulle springa 6 km och Oskar 8 km. Kanske kunde jag ta hem denna tävling trots allt.

Vi startade i en jaktstart baserat på resultaten från etapp 1 och 2. Oskar gick därför ut i ledningen men skulle som sagt springa en längre bana. Starten går och Oskar springer iväg på lite stela och ömma ben. En stund senare startar jag. Det känns bra men jag är ovan att springa fort och verkligen ta i, så första två kilometerna blir lite avvaktande. Efter 3 km delar sig banorna och jag får springa in på en genväg istället för att fortsätta stigen över berget. Jag lägger i nästa växel och försöker verkligen ligga på grusvägen. Jag springer förbi en barnfamilj som hejar glatt och därefter ett gäng kor som tittar förvånat på mig från sin sida staketet. Efter 4 km kommer jag upp på vägen där Oskars bana går. Jag ser honom inte och undrar om han är framför eller bakom. Tittar på klockan, funderar och kommer fram till att han måste vara bakom nu. Jag tuggar på så fort jag orkar och när jag kommer ner till havsviken nere i byn är jag fortsatt ensam. Jag fortsätter fram mot badplatsen och precis innan jag ska passera 5 km slänger jag en blick över axeln. Nu ser jag Oskar och han är inte så långt efter. Efter badplatsen vänder vägen brant uppför en lång backe och jag känner hur mjölksyran fullkomligt sprutar ur öronen när jag kommer upp. Jag orkar inte hålla farten uppe och ser hur Oskar passerar mig några meter efter att vi nått toppen på backen. Jag ser att också Oskar är trött och stel i benen men trots det kan jag inte hålla samma fart som honom och segern glider mig ur händerna. Vid

mållinjen blir jag dock ivrigt påhejad av mamma, Pär, döttrarna och Oskar så då känns det lite bättre. Jag gratulerar (lite motvilligt)maken till segern och han vinner precis som han önskat ett helt paket dammsugare och två sovmorgnar. Grattis Oskar, nästa år ska jag minsann ta revansch!

60 plus

Text: Arne Nordström

Vi började som vanligt året med frukost i Venastugan på nyårsafton. Onsdagen den 8 januari började vi med vandringar varannan onsdag från klubbstugan och varannan på olika platser. Det blev ett uppehåll för coronan från och med April. Den 12 augusti började vi med orienteringar på olika platser för att sedan från 16 september börja med vandringar varje onsdag. Vi brukar vara mellan 20 till 35 st. på våra träffar. Den 27 augusti arrangerade vi veteran orientering i Lillåskogen med 80 startande.

Rapport från ungdomssektionen

Text: Örjan Säker, Johan Gärdevåg

Den gångna säsongen lämnade ingen orienterare opåverkad, det gällde i hög grad även för våra ungdomar. Saknaden var stor att få hänga vid målplanket på tävlingar och heja fram in sina medtävlare och klubbkompisar. Ett antal tävlingar genomfördes visst under säsongen under utsträckt tid över dagen eller dagar, men med uppmaningen; parkera bilen, spring, stämpla ut och åk hem. Saknaden efter gemenskapen vid klubbskärmen var påtaglig.

Ungdomsträningar hölls ändå på både vår- och höst säsong, med ett ca dussintal tappra ungdomar med föräldrar. Övervikten mot unga ungdomar 7-11 år har känts genom hela säsongen och tyvärr förlorade vi tre ungdomar i de lite äldre åldrarna under sommaren som bestämde sig för att testa att springa för annan örebroklubb, där antalet jämnåriga liksom antalet ledare är större. Trist men vi önskar dessa lycka till!

Med såpass stor variation av ungdomar blev det svårt att genomföra bra träningar för alla med det fåtalet ledare som fanns tillhands. Inför hösten ställdes därför frågan till Jan Gustafsson om hjälp med att lägga banor, printa kartor och vid behov sätta ut. Jan gjorde så på ett fantastiskt bra sätt med tre banor på 6 st. torsdagskvällar under hösten, dels med de fasta Naturpasset kontrollerna som suttit ute och även med att komplettera med fler skärmar och utsättning. Ibland med hjälp från Karin F, Karin G och Love S. Dessutom med Sportident som extra bonus vid ett par tillfällen. Med det blev hösten

mycket lyckad och antalet ungdomar hade en positiv trend från 12 i början till ett 15-tal i slutet av hösten. Stort tack för det Jan och alla! Vi hoppas att detta koncept kan fortsätta på något liknande sätt till våren, 1 nybörjarbana, 1 gul-vit och en längre bana ca 4,5 km. Den långa banan har nyttjats av ett fåtal vuxna, vi är övertygade om att många i alla möjliga åldrar med stort nöje skulle sprungit den långa banan under hösten om det varit en mer "normal" säsong.

Inga stora resultatframgångar kan räknas in under denna märkliga säsong. En seger på Natt-DM blev det dock genom Edwin Säker i klass H12.

Vi hoppas att nästa säsong blir mer normal. Det ser ut som att Fyrklöver tävlingar kommer att genomföras till våren och i ökad utsträckning jämfört med tidigare. Till dessa ska vi verka för att få ut många av våra härliga ungdomar!

Närkes terräng-DM 2020

Text: Filip Dahlgren

Till följd av Coronapandemin var antalet orienteringstävlingar som arrangerades under hösten betydligt färre än vanligt. Detta innebar en möjlighet att prova på andra idrottsgrenar, vilket några Hagabyare gjorde när Nerikes friidrottsförbund arrangerade långa terräng-DM över 10 km den 17 oktober. Tidigare har långa terrängdistansen varit 12km men för att bättre passa in i internationella sammanhang, där distans är 10km, var distansen till i år ändrad både på

distrikts- och nationell nivå.

Fem Hagaby-löpare stod på startlinjen men endast fyra tävlade i Hagabys blåvita-tröja då vår landslagslöpare Martin Regborn i friidrottssammanhang tävlar för KFUM Örebro Friidrott. Tävlingen avgjordes vid Knottebo kursgård på Åsbro GoIFs natursköna elljusspår där tallheden bjöd på en 3,3 km-slinga, vilken löptes i 3 varv, som växlande mellan småkuperade och mer flacka partier.

I damklassen placerade sig Elin Vinblad på 6:e plats med tiden 45:30 där Örebro AIKs Liduina van Sitteren segrade på 38:38. Upp till prispallen hade Elin knappt 1,5 min.

Martin Regborn segrade som väntat i genrepet inför terräng-SM som skulle avgöras helgen efter. Han löpte solo in på tiden 31:41. Filip Dahlgren prövade lyckan och placerades sig som bronsmedaljör med tiden 33:33 med endast 16 sekunder upp till silvret som kneps av KFUMs unga talang Wilhelm Bergentz. Per Carlborg visade god löpform och knep en 9:e plats slagen med endast 5 sekunder av KFUMs gamla storlöpare Per "Peiza" Sjögren. Per passade samtidigt på att ta hem DM-titeln i M35! Den evigt unge Ulf Hallmén levererade även han en DM-titel, det i M50, och placerade sig på 22:a plats i huvudklassen. Filip, Per och Ulf lyckades även ta hem 3:e platsen i lagtävlingen. Sammanfattningsvis gav dagen ett bra Hagaby-facit, om än i fel sport.

Resultat

Kvinnor 10 km

1	Liduina van Sitteren -89	Örebro AIK	38.38
2	Frida Nilsson -85	IF Start	40.52
3	Antje Wiksten -75	IF Start	44.02
6	Elin Vinblad -87	Hagaby GoIF	45.30

Män 10 km

1	Martin Regborn -92	KFUM Örebro	31.41	
2	Wilhelm Bergentz -02	KFUM Örebro	33.17	
3	Filip Dahlgren -88	Hagaby GoIF	33.33	
9	Per Carlborg -84	Hagaby GoIF	36.05	DM-titel M35
22	Ulf Hallmén -68	Hagaby GoIF	39.14	DM-titel M50

Har du badat?

Text: Hans Egefalk

För några veckor sedan frågade Karin Gustafsson mig om jag inte kunde skriva något till Klubbstänk. "Ok, jag kan försöka," sade jag. Jag började sedan leta efter en ingång till något. Den kom igår.

Det var Lången i Karlstad, inte sjön Lången utan långa Lången, tävlingen i Karlstad. Långt, dimmigt, fuktigt överallt, fast rätt varmt och väldigt fint väder just för en lång höstorientering. När jag till slut kommit i mål gick jag bort mot Mats Hastads bil, där Ann-Britt Göransson och han satt och väntade. Mats vevade ner rutan, tittade på mig, uppifrån och ner, nerifrån och upp.

"Har du badat?"

Där satt den. Ända sedan min start i orienteringsskogarna för drygt tio år sedan så har ett mål varit att vara ute två timmar, oavsett bana. Var du ute i två timmar betydde det en bra tävling. Nu har den definitionen ändrats. När Mats frågade mig om jag badat insåg jag att det ju är likadant vid varenda tävling, oavsett längd, årstid eller plats. Alltid när jag kommer i mål så är det någon som frågar mig: "Har du badat?" Jag svettas nog extra mycket när det inte är tillräckligt mycket bad längs banan.

För bara några veckor sedan sprang jag säsongens sista tävling i Bendigo, Victoria, Australien. Sedan i vintras var jag i Australien, i det som är lite av mitt andra hem. Orienteringssäsongen var väldigt stympat där också med bara några få tävlingar, kringgärdade av restriktioner. Säsongsavslutningen nu i början av oktober var den traditionella Bendigo Twilight, poängorientering över 1, 2 eller 3 timmar. Det var ute i Marong Forests, de västra utkanterna av Bendigo och en del av Bendigo National Park som med delar runt om Bendigo utgör närmast en cirkel av bush runt staden. Det är mest en gles eukalyptusskog förstås, flackare i väst, med mera berg i öst och syd, typisk "spur and gully" som det heter, berg med höjdsträckningar och så en massa mer eller mindre branta dalar upp mot bergsryggarna. Oftast oerhört detaljfattigt, bara höjdkurvor och

med bara enstaka stenar, små branter och så diverse gruvhål, gamla dammar och ibland pepprat med små kullar där de varit och hackat och letat guld.

Jag sprang tretimmarsvarianten, en fin sen lördagseftermiddag, start kl 17, mål kl 20 precis när det blivit för mörkt att se något utan pannlampa. Ungefär 35 kontroller utspridda över ett par kartblad. Det är alltid en favorittävling. Det är lite lyxigt att ha två klubbar som hemmaklubbar, Hagaby här och så Bendigo Orienteers i Australien. Ja, Bendigo Orienteers är landets största klubb ute på landet och i särklass den som har flest "bush events". Med bara omkring 70 medlemmar lyckas de ha tävlingar nästan varje lördag under säsongen - under höst-vinter-vår mars till oktober.

Marong Forest är fin för lång orientering, måttligt kuperad, lurig just därför, gles och rolig för att du nästan överallt ser ordentligt. Det finns inga kärr och mossar att bada i. De blå heldragna eller streckade linjerna på kartan betydde inte att det fanns vatten där, utan att det är en bred

eller smal fåra i den torra marken där det efter skyfall rinner vatten. Inga mossar, kanske en liten grävd damm i något hörn. Att plocka kontroller i Marong en sen lördagseftermiddag när solen sänker sig är en fest. Det är hårt åt fötterna ibland när marken är kantig, torr och hård, men sikten är oftast lång och det gäller att inte lura bort sig bland höjdkurvor och krokiga stammar. Varför är eukalyptusträden i sina bortåt 600 olika arter så bångstyriga, så egensinniga? Uppe på en lång, låg bergskam längs Bullock Track var det en massa kvarts som gick i dagen och många hade varit där och hackat små hål och gropar. Undrar om någon hittat några guldsjärvar?

Längs kartans sydliga ände gick en krokig väg, hålig och sprucken, korsade några torra bäckfårar och ett stycke var det brantare sidor och där hade många också letat. På snedden över höjdkurvorna var det lätt att komma vilse och när jag skrämde upp några kängurur på andra sidan höjdryggen blev jag osäker på vad som var uppåt och neråt på kartan. Ja, osäker på om slänten lutade uppåt eller neråt också. Är det där den där lilla gröna fläcken med tätare bush? Grönt på kartan brukar ofta betyda tätare snår av taggiga buskar. Jag mötte Geoff ungefär där. Geoff Lawford, en sympatisk karl från Ballarat som oftast brukar vara med – och som bodde i Fredrikstad skidklubbs klubbstuga ett år med sin hustru Jenny när de var unga och då ritade de norska orienteringskartor. Ja, han har bott i Dalsland också och kan den terrängen. Han hade hittat kontrollen direkt. En gång läste jag någon som skrev att "Jag har väntat 40 år på att Geoff Lawford skall göra ett misstag."

Tillbaka uppför slänten och mot en serie sönderskurna små dalar. Där kom Rod Gray också, effektivt lunkande. Inte fort, men rätt. Lite sävligt. Inte som Warwick som jag såg tidigare på banan, för han har så flaxiga ben (och i bilen har han alltid med två hundar som har mer ull än en hel skock får). Jag passerade i närheten av målet och tänkte försöka hinna med några kontroller på ett mindre område uppe i det karthörnet också, men kartan lurade mig för några hundra meter av vägen var bortklippt för att få plats på kartan. Det blev längre dit än jag trodde och med fallande mörker och trötthet gick det tungt. Runt lite höjder, över en annan och ner i en av dalarna på norrsidan för en kontroll. Så mot målet och jag fick lägga på en rem för att klara 3-timmarsgränsen. Strax under 2.59. Strax efteråt kom Geoff från andra hållet, men han hade hunnit med en kontroll mer än jag och slog mig förstås. Jag hade gått bort till hans bil när han kom, han granskade mig lite och undrade: "Har du badat?"

Ett startkort berättar

Text: Arne Yngström

LETRO SPORT AB 0220-305 53
ATECH www.oltech.se

KLASS	NÄM					KLASS NR	MÅL		
STÄRTPÅR	KLUBB					START NR	START		
UTRÄCKA	STÄMPELKOLL	ANM				PLACERING	TID		
17	18	19	20	21	22	R1	23	R2	24
9	10	11	12	13	14		15		16
1	2	3	4	5	6		7		8

Jag har väntat länge här i förrådet i Hagabys klubbstuga. Nu är det en klubbkväll i slutet av 80-talet och jag hörde nyss hur de talade om "Kilsbergsträffen". Över 4000 deltagare från 158 klubbar har anmält sig, så nu hoppas jag, att äntligen få uppleva det som jag så länge har längtat efter: Att få vara med på en riktig orienteringstävling! Innan de sista lämnar klubbstugan, hör jag hur någon ropar: "Då ses vi på Lillåns skola, högstadiebyggnaden på onsdag, direkt efter jobbet. Då ska vi skriva startkort, lotta och göra klart startlistor för de olika klasserna".

Skriva **Startkort**! Det betyder att jag får vara med då. Nu börjar det hända något även om det är nästan två veckor kvar till tävlingsdags.

Onsdagskvällen är inne och det digra arbetet med oss alla **Startkort** är nu i full gång. Så blir det då **min** tur. Det luktar ganska starkt från den vattenfasta tuschpennan. Den typen av penna är helt nödvändig att använda, ty vi tillhör den moderna upplagan av **Startkort**. Vi är nämligen plastbehandlade till skillnad från de gamla, som bara var av tjockt papper.

Nu textar hon dit H21E uppe i mitt vänstra hörn. Och nu blir det spännande! Vem ska jag få följa med under banan? Nu skriver hon: J ö r g e n M å r t e n s s o n *Almby IK*. Vilken ära! Jag ska alltså få följa med en Svensk mästare! Nordisk mästare! Flera VM-medaljer! Toppen! H21E-klassen var snart färdigtextad eftersom bara de 40 bäst rankade får starta där och nu sker något konstigt. Dom flyttar runt oss **Startkort** till olika högar. Kapitlet "Lottning" är uppslaget i Banläggarboken och nu följer en ganska komplicerad procedur noggrant beskriven i Banläggarboken, SOFTs "bibel".

Vi **Startkort** i H21E-klassen låg snart ordnade i en prydlig liten hög och nu åkte tuschpennan fram igen - nu en smalare variant. När det blev min tur skrevs det in 10.54 i en ruta i min högra kant, där det stod Starttid och 18 i rutan som hette Start nr. Nu fick jag alltså ett alldeles eget startnummer och en egen starttid. Nu var vår klass klar för att på skrivmaskin skrivas ut på papper för att senare ingå i den slutgiltiga startlistan. Det är alltså väldigt många av mina startkortskamrater som ännu inte har kommit med i 'leken'. Vi var väl kanske 500 stycken som ikväll blev förberedda för tävling. När klockan var strax före tio tackade tävlingsledaren alla för ett bra jobb och meddelade att arbetet med startkortet skulle fortsätta varje kväll i veckan och även under kommande helg. I nästa vecka kommer kartorna för de olika klasserna från tryckeriet. Då får vi **Startkort** vara med igen har jag hört.

De kartor som användes i klasserna som hade korta banor och inte var så stora, tryckte man själv i klubben. **Tryckapparaten** hette "Mulle". Det var ett jobb för dem som var mycket noggranna och som hade ett stort tålamod. Hur det i detalj gick till är värt en egen framtida artikel. Men klart är att Mulleapparaten underlättade mycket för alla arrangemang stora som små.

Nu hade kartorna från tryckeriet kommit och det var dags för oss **Startkort** att läggas in i en plastficka tillsammans med karta och definition, där det också fanns kodsiffror för varje kontroll. Jag blev noga nedlagd i en stor plastficka av A3-format. Jag var ju med i elitklassen, som hade en jättelång bana och därför också en stor karta. Underkanten på mej lades mot en av kanterna i plastfickan och nu

hände en sak som jag inte var beredd på. Plötsligt small det till och något stack till nere i hörnet på mej. Två vassa stift trycktes rakt igenom mej och böjdes fast utanpå plastfickan och nu satt jag fast! Skulle det vara så här? När ska jag få komma loss? Den där definitionen var tydligen en mycket viktig sak. När de skrev den hörde jag hur de koll-läste högt för varandra. Här var det tydligen viktigt att inget blev fel!

Ja, nu var det bara att vänta på nästa äventyr. Under helgen såg jag hur man arbetade med att sammanställa **Startlistan**. Först kom de sex elitklasserna och sedan övriga klasser i åldersordning med de äldsta först. När en sida var klar och koll-läst, gick den vidare för att värmas till en el-stencil, som i sin tur lämnades för duplicering i en stencileringsapparat. 180 exemplar av varje sida. Den färdiga startlistan innehöll drygt 50 sidor och plockades ihop för hand. Den skulle sedan, i början av tävlingsveckan, distribueras i varsitt exemplar till samtliga deltagande klubbar.

Under hela veckan arbetade hagabyiterna med många olika saker. Vid ett tillfälle, när de textade **Resultatremsorna** fick jag vara med igen. Jag fick ett liv till! På bordet låg en kopia av H21E-klassens startlista och en bunt styva pappremсор cirka 30 cm långa och 2,5 cm breda. Nu kände jag lukten av tuschpenna igen. En flicka textade vackert *Jörgen Mårtensson Almby IK*, på en av remsorna och - **Jörgen - det är ju jag**. Ett dubbelliv alltså! Ska bli spännande att få följa **min Resultatremsa** . Det blir nog ett nytt äventyr. Men det var inte färdigt än. Nu bytte hon den svarta tuschpennan till en bred i röd färg och drog ett lodrätt streck i vänsterkanten. Sen bytte hon till kulspetspenna och skrev dit 18 intill det röda strecket. Jag förstod inte riktigt hur pappremsan skulle användas. Bara det inte blir några fler vassa stift! Men nu ska jag leva dubbellivet **Startkort** och **Resultatremsa** i fortsättningen.

Äntligen kom dagen då "*Kilsbergsträffen*" skulle gå av stapeln! Det var tidigt på morgonen som vi blev utkörda till tävlingsplatsen ett par mil väster om Örebro. Väl framme delades vi upp för att åka till olika startplatser. Här var det redan ordnat med startfällor, tält, vätska, säckar för överdragskläder, stolar och bord för

startpersonalen, samt startlistor anslagna på ett långt plank för de klasser som hade den här startplatsen. Nu var klockan snart 10 och startpersonalen började ropa upp de tävlande när det var dags för deras start. **Jag och Jörgen** startade ju inte förrän kl 10.54.

Spänningen stiger. Löpare efter löpare ropas upp och när deras starttid är inne får de plastfickan med karta, definition och det viktiga **Startkortet**. Nu borde det väl snart vara vår starttid. Nu tas min plastficka upp ur kartongen och jag får höra det jag så länge har väntat på: "JÖRGEN MÅRTENSSON!". Jörgen kliver fram. Lugn och trygg och helt fokuserad på den uppgift han och jag har framför oss. Nu bär det iväg. Vilken fart! Hur kan han springa så fort och samtidigt läsa kartan!

Plötsligt tvärstannar Jörgen, vänder upp och ned på kartan så att jag kommer överst, lägger noga in mej i någon sorts klämma och - aj! – där stack det till! Vad är det som händer? Nu är det full fart igen och efter några minuter upprepas samma procedur. Det där händer sedan ett 20-tal gånger under cirka en och en halv timme som Jörgen kämpar på. Hur orkar han? Jag förstår snart att sticken är något bra för Jörgen. Jag ser ju på hans ansiktsuttryck hur nöjd han ser ut varje gång han stoppar in mej i den där klämapparaten, så då blir också jag glad, ett litet stick är väl inget att bråka om.

Nu hör jag hejarop från publiken och en speaker som skriker ut att "*Jörgen Mårtensson är på väg mot målet*" och att det är ledaren vi ser. Jag förstår att han måste vara mycket trött, men ändå slår han på en riktig långspurt ända in under målskynket. Nu blir det stopp. Jörgen och jag ställer in oss i kön. Flera löpare kommer in och fyller på bakom oss i den trånga fällan. Vi går sakta framåt och så vinklar det av helt om och snart blir det helt om igen. Efter ytterligare några riktningsbyten kommer vi fram till en funktionär.

Jörgen lämnar ifrån sig plastfickan med kartan, definitionen och MEJ. Vad ska nu hända? En hand stoppas in i plastfodralet, tar tag i mej och rycker till. Ännu en pina! Ena hörnet av mej sitter kvar i stiftet, där **jag** nyss satt fast. Men det var inte slut med detta. Det skulle bli värre. I handen ser jag att han håller en träplatta, där en stor spik sticker upp. På plattan sitter det redan många startkort. Nu vänder han mej upp och ned och aj, aj, aj, trycker ner mej på den stora spiken. Flera startkort efter mej får känna på samma sak. Jörgens plastficka med karta och definition läggs i en kartong.

Mitt i kön av trötta löpare går en man i hagabyjacka och med en lång papperslapp i handen. När han är framme hos oss trycker han ner lappen på spiken. Jag listar ut att det har med tidtagningen att göra. Ja, nu förstår jag vad det var för ett litet ljud jag hörde när vi passerade mållinjen. Ett litet knäpp för varje löpare som kom i mål.

En annan funktionär, nu en kvinna, räknar antalet startkort på spiken och jämför då med antalet tidsangivningar på den långa remsan. Sedan sätter hon på en stor kork över den vassa spiken. En liten knatte i hagabykläder får nu ta över ansvaret för spikplattan med alla startkort, där jag finns någonstans i mitten. Nu drar han iväg i full fart, nästan lika fort som Jörgen känns det som. Han lämnar oss vid ett stort tält och rusar sedan tillbaka för ett nytt uppdrag.

Nu lossas vi från den vassa spiken och vänds rättvända igen. Startkort för startkort tas ur högen. Det översta kortet paras nu ihop med den första tidsangivningen på den långa pappersremsan och som då samtidigt bockas av. Så kommer nästa och nästa och nu är det min tur. 12.35.46 skrivs in i rutan där det står Mål. Nu tar en annan person över mej, kollar ett par sekunder på siffrorna, räknar snabbt ut i huvudet och skriver sedan in 1.41.46 i rutan där det står Sluttid. Hoppas att det är en toppentid. Jörgen har ju sett så nöjd ut under hela loppet. Och fort har det gått!

Nu ser jag att det mitt emot mej förekommer en liknande procedur med inkommande startkort. Det är tydligen två rader som jobbar med detta viktiga moment. Under några sekunder får jag ligga kvar på bordet och hinner då se fem rader med bord i det stora tältet och massor med blåa hagabyjackor. Det måste vara minst 30 personer

härinne. Så är det något som lyser i början av varje bordsrad. Vad är det för något?

Nu bär det iväg igen. Jag hamnar vid bordsrad nr 2. Där blir jag ställd på högkant i en kartong, som visar sig vara en tom mjölkförpackning med ena långsidan uppklippt. Men vad är det för kallt i botten? En bit av ett tjockt, tungt plattjärn! Då är det ingen risk att vi trillar omkull. Det står några startkortskompisar före mej och snart kommer det fler efter mej.

Nu är det snart min tur. Vad kommer att hända? Inga fler vassa stift hoppas jag. Istället blir det varmt och skönt. Lyset kom från ett ljusbord. Jag placeras kant i kant med ett startkort som liknar mej och som det också står H21E på, men där det hos mej står Jörgen Mårtensson, står det istället FACIT. Nu ser jag många små ljuspunkter som lyser igenom mej. Ett finger förs över mej ruta för ruta. Varje stiftmarkering ska nu stämma med FACIT. Efter en stund skrivs OK dit på mej och jag skickas vidare. Jag ser genast vad det handlar om. En flicka har plockat fram **min Resultatremsa**, den med nr 18 i kanten och det röda breda strecket, vad det nu ska betyda och med Jörgen Mårtensson namn . Prydligt textar hon med tydliga siffror och vattenfast tuschpenna: 1.41.46 i högra kanten och skickar mej vidare. Nu verkar äventyren med mitt **Startkort** vara över, så nu följer jag min **Resultatremsa** istället. Det ska bli spännande nu i mitt andra liv.

En lång grabb plockar upp mej och några remsor till från de andra borden och nu undrar man ju vad som ska ske? Han har en bunt remsor i handen och sträcker sig upp till ett rör, där han stoppar ner oss. Och nu blir det rutschbana! Hej vad det går och rätt ner i en kartong utanför tältet. Där på rad sitter ett antal barn. Den som är först i kön tar med sig alla remsor som dimper ner i kartongen och springer den korta sträckan till baksidan av den långa resultattavlan. På fem olika platser står det hinkar i olika färger. Nu fattar jag vad det breda röda strecket ska vara till! Flickan som håller i mej ställer sig nu på tå och släpper ner mej i den röda hinken. Direkt dyker en annan hand ner i hinken och 'fiskar' upp mej. Så går mannen med handen fram till en välvd tavla, där det redan sitter många

resultatremsor med namn och tid. Överst står det textat med stora bokstäver **H21E**. Nu blir det spännande. Jag fattar ju, att vi nu är på "Kilsbergsträffens" jättestora resultattavla. Han böjer mej lite och klämmer sedan in mej runt det välvda bakstycket. Mina båda kortkanter sitter nu stadigt under varsin plåtkant. Och jag sitter överst! Är ledaren just nu. Ska det hålla hela tävlingen? Det hade nu gått ca 15 minuter sedan **jag och Jörgen** passerade mållinjen.

Men andra halvan **jag** då, **Startkortet**? Det finns ju kvar inne i stora tältet. Vad händer där med mej? Jo, på den plats, där jag lämnades, går det lugnt och noggrant tillväga. En person sitter nu och sorterar startkorten i sina respektive tävlingsklasser. Startkorten läggs också i resultatordning. Startlistan för just dessa klasser, här vid bord nr 2, finns på plats. Varje startkort bockas av i listan. När hela klassen är klar buntas korten ihop med en gummisnodd. Ett gem sätts fast om de startkort, som ska vara med vid prisutdelningen. Här kan också sekretariatet se vilka som inte har gått i mål. Är de kvar på banan? Har någon brutit tävlingen och inte lämnat in sitt startkort? Känner klubbkamraterna till något?

Så är tävlingen över: **Jag och Jörgen** hyllades som segrare i vår klass. Tävlingsdeltagarna troppar av efter hand. Parkeringsfolket får nu åter börja jobba för att lotsa ut alla bilar på ett så bra sätt som möjligt. Vi har ju varit över 4000 tävlande här sedan i förmiddags och cirka 110 funktionärer .

Så börjar rivningarna av allt. Den stora resultattavlan monteras ner. Min och Jörgens resultatrensa åker tillsammans med alla övriga remsor ner i en säck och så var detta trevliga äventyr över för min del. Men jag som **Startkort** är fortfarande kvar och ligger där överst och stolt i H21E-bunten. Än får jag vara med! Jag vet att jag i början på nästa vecka får komma hem till någon trevlig hagabyare, ty då ska ju **Resultatlistan** skrivas. Vi startkort hamnar hos flera hagabymedlemmar, som har tilldelats delar av deltagarnas startkort för resultatutskrift. Sedan blir det samma procedur med Resultatlistan, som det var med Startlistan: Elstencil - stencilering - plockning - häftning - 180 ex - utskick till deltagande klubbar, Närkes OF och SOFT samt till arkivering.

Nu är jag tillbaka i skåpet där detta härliga äventyr började. Vi, drygt 4000 stycken, ska alla finnas kvar här en tid om det skulle komma upp några frågor om tider, felstämplingar med mera. Jag berättar allt kul jag har varit med om för de startkort, som ännu inte har fått vara med. Det kommer väl en "*Kilsbergsträff*" även nästa år och då hoppas jag få vara med igen i ett nytt dubbelliv som **Startkort** och **Resultatremsa** och tänk vad viktiga vi var för tävlingen. Utan oss hade det inte gått att genomföra den. Men jag har ju sett hur utvecklingen går framåt. Jag tänker på målklockan, där det bara var att trycka på en knapp för varje löpare som kom in. Förr fick ju tidtagaren säga tiden och en annan funktionär skriva ner den. Men att vi **Startkort** och **Resultatsremsor** ska kunna ersättas av något annat i framtiden, det har jag mycket svårt att tro.

Orienteringshälsningar från Startkortet och skrivaren Arne Yngström.

PS. Googla på "Jörgen Mårtensson orienterare" - du kommer att bli imponerad!

Häng med - beställ Hagabys nyhetsbrev!

De skickas till medlemmar som har en e-postadress. Får du inte nyhetsbrevet – kontakta Arne Nordström (arno44@telia.com) som har hand om medlemsregistret. Din e-post är kanske inte registrerad eller så har du inte anmält din nya. Nyhetsbreven summerar kortfattat vad som händer i föreningen cirka en gång per månad.

REDAKTIONEN

ANSVARIG UTGIVARE

Stefan Blomgren, ordförande
Hagaby GoIF

REDAKTÖR/LAYOUT

Hans-Olof Carlsén
hans.olof.carlsen@gmail.com

Tryckeriet, Region Örebro län

UPPLAGA 250 ex totalt

UTGES 1 nr i år

INNEHÅLL Klubbstänk innehåller medlemsinformation och reportage för Hagabys medlemmar och sponsorer. För mer information se Hagabys hemsida, Facebookgrupp, Instagram samt nyhetsbrev.

NR 1-2, 2020, ÅRGÅNG 67

KLUBBSTÄNK GES UT
AV Hagaby GoIF,
Ringstorpsvägen 20, 703
69 Örebro Klubbstuga vid
Pettersbergs idrottsplats
(IP), Örebro.
Telefon: 019-31 20 16.
Bli medlem/sponsor –
kontakta oss här eller via
webben!

HEMSIDA

www.hagaby.se

PLUSGIRO 11 51 63-8

MATERIAL I huvudsak
bidrag från medlemmar.
Klubbstänk publiceras
även digitalt.

Tack till våra sponsorer

EL AV SOL

MOELVEN

Carlsson & Åqvist
FASTIGHETSFÖRVALTNING

SYN SAM

HOLMQVIST OPTIK SYN SAM